

[Bjørn Elmquist]

havde i tankerne, da han ved sit skrivebord lavede skelettet til den fælles landbrugspolitik tilbage i 1950'erne; man havde troet, at man via de fælles priser fastsat én gang om året også kunne få den nødvendige strukturtilpasningsimpuls så at sige indefra. Men her mener vi også, at der er ganske væsentlige mangler ved den fælles landbrugspolitik udformning. Der er i et for vidt omfang blevet ført socialpolitik over FEOGA, og der har også været taget andre hensyn, som det kan være legitimt at tage – f. eks. hensynet til at bevare bosætningen i fjerntliggende bjergegne i nogle af EF-landene – men som ret beset er landbrugspolitik uvedkommende.

En sidste mangel, jeg skal nævne her, er, at landbrugspolitikken, jeg vil ikke sige har drænet, men i hvert fald har lagt beslag på en meget stor del af de finansielle ressourcer i EF-samarbejdet og dermed på EFs kræfter. Samtidig er der nogle, der har sagt, at landbrugspolitikken er EFs kit, er det, som holder sammen på samarbejdet, er det mest integrerede, man har inden for samarbejdet mellem de efterhånden tolv lande. Det skal selvfølgelig vejes mod den mangel, jeg lige har påpeget.

Dernæst til det mere operative: hvad kan og bør man gøre? Jeg vil først og fremmest gøre den generelle reserverende bemærkning, at nok har vi denne debat i dag i fuld offentlighed – og det skal vi også have – men vi må huske på, at vi er midt i en forhandlingsposition, og at vores landbrugsminister deltager og vil komme til at deltage i de kommende måneder, ja, måske år, i det meget seje forhandlingsmønster, der er i EF. Derfor skal vi passe på, at vi ikke her i salen i den grad går i detaljen, at vore gode partnere fra andre EF-lande kender vores taktik og vores strategi hele vejen igennem. Det skal foregå oppe i markedsudvalget, når der søges mandater. Der må altså være måde med detaljerne og med, hvor mange enkeltheder vi vil byde på her.

Men når det gælder afviklingen af de eksisterende lagre – der er kommet adskillige forslag på bordet, hvoraf nogle er mere konstruktive end andre og nogle er mere acceptable end andre – er der et par overordnede hensyn, vi vil lægge til grund, når vi skal sige ja eller nej til de forskellige forslag. Vi vil håbe og kræve, at man ikke skaber væsentlige eller større forstyrrelser på det indre mar-

ked. Vi kan f. eks. ikke begynde at sælge ud af de store overskudslagre af smør til ganske lave priser, for hvad vil der så ske med det friske smør? Vi må altså undgå de forstyrrelser, det kan skabe på det indre marked.

Dernæst har der været nogle forslag om, at vi kunne bruge nogle af kornlagrene og nogle af smørslagrene til ulandsbistand, til fødevarebistand. Også her har vi visse forbehold, for vi ved, hvordan det, når det kommer til stykket, kan være svært konkret at finde anvendelse for det i de lande, hvor hungersnøden ellers hærger. Derfor skal vi være meget varsomme med, hvad det kan betyde i en ulandsbistandssammenhæng.

Et sidste hos os meget højt prioriteret hensyn er, at vi skal være os for poppen, for det populistiske. Det er så let at gøre op, f. eks. hvor meget dette smørbjerg kan komme til at fylde, hvor mange gange det kan nå rundt omkring ækvator, hvis vi lægger det ud i kvartpundspakker, eller hvad ved jeg. Vi taler imidlertid om et område med adskillige hundrede millioner indbyggere, og derfor skal vi være os meget for dimensionerne i det. Der er ingen lette og poppede løsninger at finde på dette område.

Der er også det internationale aspekt, GATT-aspektet. Prøver vi på at kaste det ud på det verdensmarked, som vi var enige om ikke rigtig eksisterer, kan der komme nogle GATT-aspekter ind i det, som vi naturligvis må tage højde for.

Ved omlægning af overskudsproduktionen må vi tage det overordnede hensyn, at der bliver en bedre balance mellem produktion og afsætning, og når vi taler om afsætning, mener vi ikke bare inden for EF, men også en eksportafsatning til lande uden for EF. I mit parti lægger vi vægt på, at landbrugets indtægtsgrundlag bliver sikret, og at EFs finansieringsgrundlag fortsat bliver respekteret.

Vi mener også, at omlægningerne bør bygge på sådanne miljøfremmende foranstaltninger af forskellig karakter, som regering og landbrug herhjemme i den kommende tid skal til at gennemføre. Når det sker på EF-plan, vil det nemlig også betyde en mere ensartet og dermed langt mere effektiv samlet indsats mod forureningen, samtidig med at det vil betyde mere lige konkurrenceforhold for landmændene i hele EF.